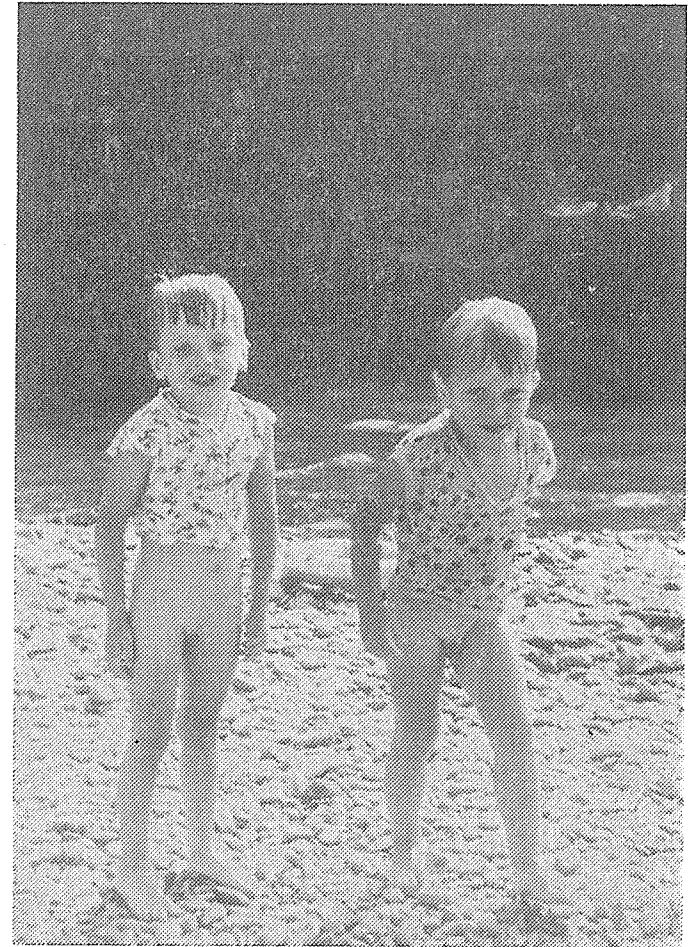

ZPRAVODAJ

města Hranic a lázní Teplic n. B.

Fotografie dr. Jiřího Musioly

Červenec 1971

PRACUJÍCÍ N. P. SIGMA HRANICE ZÍSKALI DALŠÍ VYZNAMENÁNÍ

Kolektiv pracujících n. p. Sigma Hranice je nositelem již mnoha poct a vyznamenání. Jejich dobrá práce, která je podložena neustálým rozvojem socialistického soutěžení proslavuje nejenom značku Sigma, ale i město Hranice po celé naší vlasti i v 63 zemích světa, kam Sigma vyváží své výrobky.

Počátkem měsíce června znovu práce a obětavost hranických Sigmáků slavila další pracovní vítězství. Na slavnostní celopodnikové schůzi ROH, za účasti čestných hostů, bylo předáno kolektivu podniku „Čestné uznání vlády ČSR a České rady odborového svazu“ za rozvoj iniciativy pracujících a socialistického soutěžení na počest 25. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou.

Je to vysoké ocenění za výsledky, kterých bylo dosaženo při plnění plánovaných úkolů za rok 1970 a za prvních pět měsíců letošního roku. Na slavnostní schůzi vedoucí delegace VHJ Sigma, soudruh Dvorský zdůraznil, že pracující n. p. Sigma Hranice jako jeden z prvních podniků se přihlásili do celostátní soutěže k 25. výročí osvobození republiky a k 53. výročí VRSR a vyhlásili také celopodnikový závazek, který mimo plnění a překročení hospodářských úkolů, vyjadřoval poskytnutí materiální i brigádnické pomoci na zvelebení životního prostředí města Hranic. Dále pak uvedl, že si vedení ministerstva hutí a strojírenství, jakož i vedení VHJ Sigma, velmi váží skutečnosti, že iniciativa a socialistická soutěž v hranické Sigmě se nevyvíjí živelně, ale že vychází z přesvědčení pracovníků podpořit současnou politiku naší strany v ekonomické oblasti. V závěru svého projevu vyzvedl skutečnost, že v roce 1970 bylo v podniku ustaveno 12 nových kolektivů soutěžících o titul BSP a 7 racionalizačních skupin z řad dělníků a techniků, které spolu s dříve ustavenými brigádami socialistické práce se staly nositeli rozvoje socialistické soutěže a průkopníky v prohloubení soudružských vztahů mezi techniky a dělníky.

Že rozvoj soutěžení považují v Sigmě v Hranicích za jeden z důležitých faktorů své práce, dokazuje i úspěch, kterého docílilo Odborné učiliště Sigma Hranice v soutěži výchovných zařízení celé VHJ Sigma. V této soutěži obsadilo I. místo a tak získalo Rudou standartu generálního ředitele a výboru odborových svazů, když na 2. místě se umístilo odborné učiliště n. p. Sigma Lutín.

Tohoto úspěchu bylo dosaženo zejména proto, že vedení podniku i odborného učiliště za pomoci stranických orgánů důsledně dbá o to, aby formování socialistického vědomí mládeže bylo v souladu s potřebami naší společnosti tak, aby byly vytvářeny příznivé podmínky pro uplatňování mladých lidí ve výrobním procesu, pro všestranné uplatnění v rozvoji socialistické společnosti, se vztahem k politice strany. Nezapomíná se na formování vědomí učňovského dorostu v duchu marxismu-leninismu, na vytváření pevných morálních a charakterových vlastností, socialistického vztahu k práci, odpovědnosti ke kolektivu, společnosti a internacionalismu. Kladné hodnocení politickovýchovné činnosti i odborného výcviku ve školním roce 1970-71 je dosahováno také tím, že je věnována náležitá pozornost vnitřní a mezipodnikové soutěži, a to jak ze strany vedení učiliště, tak i mezi uční.

Tím, že soutěžení od svých základů je uplatňováno v odborném učilišti, vytvářejí se předpoklady, aby po přechodu na výrobní pracoviště tito mladí vyučené lidé je rozvíjeli a prohlubovali. A to je jeden z úspěchů hranické Sigmy.

Lukeš

ODEŠEL DIRIGENT RUDOLF KLIVAR

Mezi kulturními pracovníky, kteří dne 4. června 1971 převzali v zámku v Kravařích na Opavsku za dlouholetou záslužnou kulturně výchovnou činnost ČESTNÉ UZNÁNÍ rady Severomoravského krajského národního výboru, byl také Rudolf KLIVAR, dlouholetý dirigent dechového orchestru Jednotného klubu pracujících. Všichni, kdo Rudolfa Klivara a jeho vřelý vztah k hudbě znali, radovali se z tohoto jeho vyznamenání a upřímně mu blahopřáli, neboť v udělení čestného uznání spatřovali spravedlivé ocenění jeho záslužné kulturní práce. Proto tím více překvapila a zarmoutila zpráva, že zanedlouho po tomto slavnostním aktu 8. června Rudolf Klivar neočekávaně zesnul. Vždyť do poslední chvíle byl ve svých 73 letech stále plný elánu a velkých plánů.

Hudba byla Rudolfu Klivarovi přední a hlavní láskou. Více než půl století od roku 1919 se jako dirigent hranické dechovky podílel podstatně na hranickém kulturním životě. Žádnou význačnější politickou a veřejnou slavnost si už obyvatelé Hranic ani nedovedli představit bez dechové hudby v čele s Rudolfem Klivarem. Koncerty pěveckého sboru JURIK znamenají vždy vyvrcholení bohatého hudebního života ve městě a při nich v minulosti orchestr za řízení Rudolfa Klivara přednášel skladby Smetanovy, Dvořákovy, Fibichovy, v poslední době Dobiášovy a jiných skladatelů. I v době nacistické okupace v letní sezóně povzbuzovala jeho dechovka oblíbenými koncerty v městském parku národní citění obyvatel Hranic. Za řízení Rudolfa Klivara vítala hranická dechová hudba 8. 5. 1945 a v dalších dnech vítěznou Sovětskou armádu v ulicích města. Velmi

oblíbené byly také koncerty jeho orchestru v lázních Teplicích nad Bečvou. O vážnosti, jaké se Rudolf Klivar těšil v hudební veřejnosti, svědčí, že skladatel Bohuslav Leopold mu věnoval svůj „Teplický pochod“ na slova Karla Hrnčíře a hranický skladatel Rudolf Heider svůj „Slavnostní pochod k 25. výročí osvobození“ z roku 1970. Rudolf Klivar sám je autorem několika drobnějších skladeb, např. „Pochodu Sigmáků“ nebo slavnostních fanfár pro lesní rohy. Byl také dobrým hudebním pedagogem, vychoval řadu žáků, z nichž mnozí zaujmají čelná místa v mnoha našich orchestrech.

V současné době zaujal dechový orchestr Jednotného klubu pracujících za řízení Rudolfa Klivara přední místo u nás. Hrál už v NDR, v celostátní soutěži dechových orchestrů v roce 1969 se umístil jako čtvrtý, účastnil se Kmochova Kolína, nedávno, koncem května vystupoval s úspěchem na Festivalu dechových orchestrů Ostrava 71. S nadšením ještě Rudolf Klivar připravoval II. ročník Festivalu dechových hudeb o Zlatou trumpetu n. p. Sigma v Hranicích. Neúprosná smrt mu však uprostřed pilné práce vytrhla taktovku z ruky takřka v předvečer slavnosti. A tak veliké zástupy obyvatelů Hranic vzdaly dirigentu Rudolfu Klivarovi poslední poctu při rozloučení v pátek 11. června.

V srdcích hranických hudebníků a celé hranické veřejnosti nebude však zapomenut a věříme, že i Jednotný klub pracujících najde vhodný způsob, jak jeho památku trvale zachovat. Neboť dirigent Rudolf Klivar, pravý český muzikant v tom nejlepším slova smyslu, si toho opravdu zasloužil. L. Novotný

STO LET GYMNASIA V HRANICÍCH

Vladimír PRAVDA,
maturitní ročník 1927

O NAŠICH ČASOPISECH

Těchto pár řádků nemá být vyčerpávající literární historická studie, nýbrž pouhá vzpomínka pamětníka, který byl také „při tom“.

Když naše třída nastoupila 1. září 1919 do primy, byla ještě těžká poválečná krize. Přesto už v těchto letech vycházel na škole časopis Student, ale my primáci nebo sekundáci jsme o něj patrně mnoho zájmu neprojevovali, poněvadž se v mých papírech zachovalo pouze 2. číslo III. ročníku. Marně by v něm někdo hledal rok vydání, a tak jen z úvodního článku „K 10. výročí smrti J. Vrchlického“ lze si vypočítat, že toto číslo vyšlo pravděpodobně v roce 1922. Časopis měl v záhlaví motto: „Osvětou k svobodě!“ [K. Havlíček] a v tomto duchu se nesly příspěvky. Vedle básní a původních prozaických pokusů byly uveřejňovány i překlady z ruštiny a němčiny. Tímto ročníkem časopis na nějakou dobu zanikl.

Teprve ve školním roce 1924/25 začala vycházet SEXTA, kterou vydávala naše třída. V čí hlavě se tento nápad zrodil, to dnes už asi nikdo neodhalí. Byl to troufalý podnik jedné třídy, a proto je s podivem, že vyšlo dokonce osm čísel (celkem 128 stran) v průměrném nákladu 60 exemplářů. Nicméně koncem školního roku časopis zašel „na úbytě“. Kdo by dnes měl tu trpělivost a přečetl naše „plody ducha“, musel by si na omluvu připomenout staré latinské přísloví: „Ut desint vires, tamen est laudanda voluntas.“ Zdrucující většina příspěvků, ať to byly veršotepecké nebo prozaické pokusy, postrádala sice „božskou jiskru“ [z naší třídy také nevyšel žádný věhlasný básník ani literát], naše bezúspěšné dobývání Parnasu bylo však přece jen, cum grano salis, ušlechtilé usilování, které mělo pro nás své osobité kouzlo. S jakou netrpělivostí jsme v předvečer vyjití prvního čísla obíhali kolem lesnické školy, kde náš Melantrich — školník, hektografoval tento věkopamátný žurnál! A dokonce jsme navázali žurnalistickou družbu se sextou reálného gymnasia v Rokycanech, kde vydávali v jednom

exempláři ručně psaný třídní časopis Sextán. Pokud se pamatují, bylo však vyměněno pouze několik čísel; ani tento bohužel pokus o spolupráci neměl dlouhé trvání a brzy ztroskotat.

Když Sexta tak předčasně skončila svůj krátký život, vyrvali nám v příštím školním roce 1925/26 vydavatelskou iniciativu oktávánů a vzkřísili k novému životu časopis Student, který toho roku vycházel ve IV. ročníku. Vyšla celkem čtyři čísla (90 stran). Redakce byla sice vytvořena z žáků všech vyšších tříd, ale lvi podíl na tomto podniku měla tehdejší oktáva. Ráz časopisu se změnil, zavládl tam nový, svěžejší vzduch; byl daleko pestřejší, převažovala satira, namířená do vlastních i kantorských řad. Pro zajímavost a zpestření budiž uveden tento epigram (str. 41):

HP: A. Jiráskovi!

Temno. Proti všem.

Ó, mládí, vzpomínáš už jenom ty snad, Druhý květe!

Vývoj U nás jde příliš napravo.

Tož Mistrě, klidně spěte!

Celková tendence časopisu byla vyhraněně pokroková, revoluční. Když tehdejší oktávánů v červnu 1926 odešli, časopis STUDENT zanikl. Naše třída v oktávě 1926/27 neměla bohužel dosti pochopení ani sil v podniku pokračovat.

Co bylo dál, ať vzpomenu další. Vivant sequentes!

L. Novotný

OKTAVÁN 1939/40

Ano, dál byl asi až v roce 1939/40 časopis OKTAVÁN, dokonce směle označený jako týdeník. Na zahájení vyšlo 17. října 1939 hned dvojčíslu. Do 2. prosince 1939 bylo vydáno ještě pět čísel, naposledy se objevil Oktáván s označením Revue R. G. H. 31. ledna 1940. Celkem tedy vyšlo osm čísel s 52 stranami a k tomu tři zvláštní stránky satirických ilustrací. Bylo to dost odvážné rozhodnutí profesorského sboru povolit v době tzv. protektorátu vydání studentského časopisu. V jednotlivých číslech převládají verše, většinou lyrické, milostné. Někdy se objevuje i přírodní lyrika s průhlednými dobovými jinotaji, jako např. v básni Podzim:

Přes slunce rozestřel se mrak.

Vyplazil ohnivé jazyky drak,

věští všem na zemi zkázu . . .

V próze vedle lyrických milostných úvah byly zastoupeny žánrové obrázky z venkovského života a satirické příběhy ze školy. Časopis měl také fyzikální hlídku a pravidelný sportovní koutek, který je dodnes svědectvím o tehdejší bohatém sportovním ruchu na hranickém gymnáziu. V posledních číslech se objevila i živá výměna názorů o vztazích mezi mladými lidmi a o uveřejněných příspěvcích. Ve druhém pololetí škol. roku 1939/40 už múzy v tehdejších oktávách hranického gymnásia umlkly. Maturita se blížila, ovzduší v tzv. protektorátě se stávalo tíživější . . .

Svatopluk Libiger

maturitní ročník 1942

PŘED TŘICETI LETY . . .

U příležitosti stého výročí založení hranického gymnásia se vracím ve vzpomínkách o třicet let nazpět a vybavuji si především vzácné, pevné a ryzí charaktery svých profesorů, kterých byla právě na této škole v oně tvrdé protek-

torátní době drtivá většina. Nejráději vzpomínám na ty otcovsky vlídné, bodré a bezelstné. Uměli to nejen ve škole za katedrou, ale rozuměli nám až daleko za školu a dovedli dávat směr i náplň naší činnosti mimoškolní. Takoví byli např. prof. Vladimír Hamšík a dr. Artur Závodský. Ti dva nám nesmírně imponovali nejen svým filosoficko-filologickým věděním, ale i znalostí lidí všech vrstev a divadelním zanícením. To byl důvod k tomu, abychom je ctili a milovali.

Pro srdce vždy otevřená, šlo-li o dobro a prospěch studentů, školy a celé společnosti, pro horlivé vykonávání stavovských povinností, se mi provždy vryli do paměti profesori dr. L. Fiker, dr. A. Glos, Vl. Rudolf, M. Zajíc, L. Neubauer, J. Crhonek a B. Vimmer. Rádo a dobře se vzpomíná i na pošetilé výstupy dobromyslného prof. Iwo Baušeho. Osobnost ředitele Fr. Beneše a později pak postava zatímního správce prof. J. Palouše, vystupují v mé paměti jako dirigenti dobře zladěného orchestru. Zásluhou všech těchto hranických středoškolských pedagogů jsem nakonec spokojeně zakotvil v učitelském povolání a plně se v něm vyžívám. V mém působení na žáky i v učitelském kolektivu se mnohdy přistihnu při projevu vlivu a ohlasu vystupování právě těchto hranických pedagogů mnohem více než mých učitelů z doby pozdější.

V tom napjatém ovzduší fašistické „okupace“ bylo v nás tolik z jejich skálopevné vlastenecké oddanosti spravedlivé věci národní a víry v konečné vítězství dobra! Po příkladu našich profesorů jsme se učili i křivdu lehce snášet, dobro nad zlo vždy vznášet a vírou v pravdu a spravedlnost vítězit. Nikdy nevymizí z mé paměti to oblundné protektorátní ovzduší. Srdečné prostředí, které tehdy vytvářeli naši dobří a ušlechtilí pedagogové, působilo na nás studenty mocným dojmem i přes krutý a nelidský tlak v letech 1939—1942. Jako by mezi námi a námi byla tajná úmluva, že jejich didaktika měla tak vysokou úroveň vědeckou i vlasteneckou. A to nám imponovalo . . .

Iva Pavlová - Baďurová,
maturitní ročník 1945

ČLOVĚK A LÁSKA

Co se to sděluje na místech našeho dětství a studentských let, překryto hlukem, spěchem a mírou chatrných, ohmataných slov? Nemí to dosti k tomu, abychom zatoužili ztišit se do koutku vlastního nitra, zejména, když se vážíme na miskách výročí? Odvážná samota ticha chutná dnes dvojnásob.

Málokdy chodíme touto dlouhou cestou k sobě. Na jejím začátku usedá touha kvést a rozkvést jako květina, hrdé chtění dokázat víc než ti druzí, zaujmout židli, která nám patří. Ale jak postupuje čas a my odhazujeme pestrobarevné střípky touhy po uznání a obdivu. Zjistíme, že má-li mít náš život smysl, je nutno jej naplnit láskou, která rodí vůli obdarovávat, pomoci, posloužit. Když zaklepeme na její skleněné dveře, musíme snížit nadmořskou výšku hrdých čel a navždy poztrácet prázdna slova, omotaná hezounkou lesklou lží. Láska nás zaujme nadoživotí. Nikdo z nás není tak bohatý, aby jí nepotřeboval. Pro sebe i pro břemena jiných. Nutí nás nedívat se pouze na to, co máme před očima, ale učí nás nazírat pod povrch věcí. Burcuje, upozorňuje, hladí. Poslední hodnota, neměnná v koloběhu času. Kéž to není jen zapomenuté ptáčátko sedmi-kráskových let! Země převelice vychladne a život se znetvoří, bude-li láska mezi námi strádat na úbytě.

Mluvívá k nám obvykle tichem a mlčením. My, kolemjdoucí se o tuto lásku bojíme. Leč na zoufalství je času dost, na lásku nikoliv: „Neboť, kdybych mluvil všemi jazyky lidskými i andělskými, lásky však neměl, nic nejsem.“

VZPOMÍNKY NA ŠKOLU

Vzpomínky na školu mohou být nejrůznější a jejich charakter je individuální, ale zpravidla směřují dvěma proudy: vzpomínáním na třídní kolektiv, společně prožité chvíle plné napětí před zkoušením, drobných i větších „žertků“, společných snah, radostí i smutku; vzpomínáním na ty, bez nichž by škola nebyla školou, na učitele a profesory.

Aniž si to kdo uvědomuje, odnáší si s sebou ze školy do života kus osobnosti některého učitele, který naň zvláště zapůsobil a tím pomáhal (většinou nevědomky) utvářet jeho charakter. Snad je to právě ta získaná charakterová vlastnost, která nám nedovoluje, abychom — i po mnoha letech — zapomněli na ty, kteří nám dali kus sebe sama. Učitel má ve svém povolání jeden veliký handicap ve srovnání s mnoha jinými obory: nikdy nevidí přímé výsledky své práce, mnohdy trvá mnoho let, než může říci: pracoval jsem dobře. Studenti jsou daleko více nakloněni vidět školní život pouze z té stránky, která je jim bližší, ale učitelovu trpělivost, jeho nervové vypětí dovedou ocenit až po letech, kdy už třeba není možnost vyjádřit vděk za to, co jsme dostali, čím jsme plýtvali a co jsme včas nedocenili. Ale to všechno jsou úvahy, vhodnější je konkrétní zosobnění vzpomínek na ty, kteří nás provázeli třemi roky studia na naší škole:

Určitě nejsem sama, která vděčně vzpomíná na třídního profesora Ludvíka Bernáška, který dovedl pro literaturu zaujmout tak, že my, kdož jsme si vybrali filologický obor jako předmět vysokoškolského studia, měli jsme v prvním semestru ušetřeno mnoho práce. Hodiny češtiny byly kořeněny vtipem, humorem, ironií. Vzpomínám si, že oslovením „slečno“, po případě s užitím přívlastku „milá slečno“ dával najevo nespokojenost nad úrovní vědomostí v hlavě mnohé nešťastnice.

Po nějaký čas nás učil ruštině mladý profesor Adolf Opálka, který zde nastoupil na své první působitě, ale solidním vztahem k práci a pedagogickým taktem se řadil k dlouholetým a výborným vychovatelům. Když rukoval na vojnu, rozloučili jsme se s ním školním rozhlasem. I na vojně se zajímal o naše problémy, v dopisech nám radil a povzbuzoval nás. Takovou oblibu, jakou si zde získal za krátkou dobu působení, by mu mohl leckdo závidět. Snad to bylo tím, že dával zřetelně a upřímně najevo svůj zármutek nad tím, když jsme byli nepřipraveni.

Náš třídní kolektiv značně utrpěl po prvním roce, kdy z jeho středu odešli naši lipničtí kamarádi na JSS, která byla otevřena v Lipníku nad Bečvou. Ale to nebyla jediná změna, která nás postihla. Odešli od nás také dva profesori, na něž vzpomínám s opravdu hlubokou úctou a vděčností: Jsou to Jaroslav Jašek a dr. Alois Hanzlíček. Oba byli velmi přísní a důslední lidé, takže na jejich hodiny jsme se neodvážili přijít nepřipraveni. Těšili jsme se také na hodiny dějepisu, kterému nás učila prof. Jiřina Kačourková a později prof. Vladimír Vyplelík. Oba nás dovedli pro tento předmět zaujmout a dali nám dobré základy. Tehdy jsme si neuvědomovali tzv. spojitost mezi předměty, ale oceňovali jsme hluboké vědomosti prof. Vyplelíka, který dovedl při výkladu dějepisného tématu uvést literaturu, zpracovávající určité události, dokonce pro nás požadovat i znalost hudebních děl, majících vztah k historickým událostem. Při hodinách logiky se s námi dovedl vášnivě přit, často jsme se i zasmáli, prostě nebyly to šedivé hodiny, které v myslí zastře čas.

Profesorským „benjamínkem“ byl usměvavý, kudrnatý tělocvikář Miloš Kadlec. Měli jsme ho rádi pro jeho skromné vystupování, vlídnost i pro rozpaky, které se projevovaly častým červenáním se. Žel, neoplácely jsme mu stejně, často jsme zlobily (zde musím opravdu mapsat tvrdé y, neboť se jedná o dívčí tělocvik). Ale dovedl nás získávat pro gymnastiku, lehkou atletiku a sestavil

družstvo dívčí házené, dobrou partu, které aspoň na čas sport zpříjemňoval život. Ale i postrachem býval tento štíhlý mladíček, a to při hodinách mineralogie, když vyvolal některého nešťastníka k tabuli a ladným obloukem mu hodil do rukou nějaký „šutr“ k bližšímu krystalografickému určení ...

Až dosud jsem se převážně zmiňovala jen o profesorech, vyučujících humanitním předmětům. Je to asi subjektivně ovlivněno tím, že jsem sama inklinovala k těmto vědám, nijak neholdující matematicce, fyzice, deskriptivě. Byla bych však velmi nespravedlivá, kdybych se z tohoto důvodu nezmínila o profesorech, kteří nás vyučovali přírodovědným předmětům.

Našeho vděku si zaslouží prof. Vladimír Rudolf, nesmírně taktní a ohleduplný člověk, jehož hodiny matematiky a fyziky byly vždy precizně připraveny po metodické stránce, a ing. Karel Plešek, který nám přednášel matematiku i deskriptivu s rozmáchlým gestem, dovedl trpělivě znovu a znovu vysvětlovat nejasný problém a ve chvílích napětí nás rozptyloval humorem. Oba k nám měli pěkný a přátelský vztah a získali vztah si nás svou lidskostí.

Spolu s Adolfem Opálkou u nás nastoupil svou učitelskou dráhu jeho vrstevník Zdeněk Rous. Učil nás chemii a byl rovněž zásadově důsledný ve vyžadování vědomostí. Předváděl nám pokusy, „péroval“ nás na soustavu prvků, zkrátka počínal si velmi energicky, takže jsme získali od něho dobré základy. Bohužel, také ze školy odešel a nedovedl nás k maturitě.

Nesmím zapomenout na vedení školy, za něž jmenuji znovu s velkou úctou prof. Vladimíra Rudolfa, zástupce ředitele, který i v této funkci vystupoval jako výborný pedagog a nesmírně taktní a rovný člověk.

Na léta strávená v hranickém gymnasiu vzpomínám ráda a určitě nejsem sama, i když jsem si vědoma toho, že mluvím především za sebe a nepovažuji se za neomylného mluvčího celého kolektivu naší bývalé třídy.

POVÍDKA VÁCLAVA KAPLICKÉHO Z NAŠEHO KRAJE

Koncem května vydalo nakladatelství Československý spisovatel v Praze novou knížku známého spisovatele historických románů Václava Kaplického. Autor Čtveráků, Železné koruny, Kladiava na čarodějnice a jiných historických próz zpracoval tentokrát látku z našeho blízkého okolí — ze Spálovska a Hranicka. Jeho poslední historická povídka, která právě vyšla, nazvaná NALEZENO PŘÁVEM, má podklad ve skutečné události, která se odehrála v roce 1687 v obci Spálově na rozmezí Moravy a Slezska. Záhadné zmizení křesťanské dívky Roziny, putující z Rakouska za svým milým, vojákem Hanušem, do slezského města Krnova a sloužícího dočasně ve Spálově, vyvolalo mnoho dohadů a pověstí o rituální vraždě. Spálovský židovský vinopalník Josef Rafael, rodák z Hranic, je postaven nakonec před olomoucký soud a hrozí mu trest smrti. Jen velkým úsilím hranického a oderského rabína se podařilo nakonec před nedůvěřivými soudci prokázat jeho nevinu.

Prostý, ale dramatický příběh dovedl zkušený spisovatel Václav Kaplický zpracovat poutavě se smyslem pro gradaci děje, takže udržuje zájem čtenáře až do poslední stránky. O vznik této historické prózy má zásluhu spálovský učitel František Šustek, známý vlastivědný pracovník, který spisovatele na událost upozornil a poskytl mu také přesné opisy protokolů o podivném procesu před městským soudem v Olomouci. Příběh je vyprávěn také s dobrou znalostí místa děje, neboť autor sám Spálovsko navštívil.

Václav Kaplický v této povídce nejen opět ukazuje škodlivost pověry, tentokrát pověry o rituální vraždě, ale zároveň i vyzdvihuje vítězství pravdy, vybojované s nemalými obtížemi před byrokratickým soudem 17. století. Pro nás je povídka Václava Kaplického NALEZENO PŘÁVEM pak ještě navíc zajímavá tím, že v ní ožívají známá a blízká místa jako Spálov, Potštát, Lipná, Odry a Hranice.

L. Novotný

Z ČINNOSTI NAŠICH FOTOGRAFŮ—VÝTVARNÍKŮ

Členové kroužku umělecké fotografie při Jednotném klubu pracujících zaznamenávají v poslední době několik pěkných úspěchů:

Známý výtvarný fotograf **Josef Černý** vystavuje v současné době na VIII. mezinárodním fotosalónu v Bukurešti v početné mezinárodní konkurenci svůj snímek „ŽAL“.

V měsíci červnu byl také uzavřen letošní ročník celostátní soutěže umělecké fotografie, který pod názvem DĚTI OBJEKTIVEM pořádá okresní kulturní středisko a poradní sbor pro fotografii v Přerově pod záštitou redakce časopisu Vlasta, Českého svazu žen a Okresní mírové rady. Do soutěže došlo 891 fotografií od 221 autorů z celé republiky. Pro výstavu Děti objektivem, jež bude v Přerově otevřena v říjnu, vybrala porota celkem 111 fotografií. Je mezi nimi i pět snímků dvou hranických autorů. Dílo Josefa Černého bude na výstavě zastoupeno třemi snímky: Dva, V poušti a Tři stíny. Ze snímků JUDr. Jiřího Musioly vybrala pro výstavu porota dva snímky: Pláč a smích a Mládí a stáří.

Dr. Jiří Musiol připravil také k 100. založení gymnasia v Hranicích výstavku svých prací v kulturním středisku na hranickém nádraží.

Na podzim připravuje fotoodbor Jednotného klubu pracujících výstavu umělecké fotografie výtvarné skupiny PROFIL z Valašského Meziříčí. Na výstavě budou snímky známých fotografů — výtvarníků z Val. Meziříčí, Milana Borovičky, Fr. Janiše, Jiřího Fojtíka a Miroslava Bílka. LN

Publikaci prom. hist. M. Jaškové, univ. prof. dr. L. Hosáka a dr. Boh. Indry:

DĚJINY MĚSTA HRANIC (I. díl)

je možno zakoupit na Městském národním výboru, vnitřní odbor nebo v kanceláři Cestovní informační služby ve Svatoplukově ulici.

NÁVRH DRAMATURGICKÉHO PLÁNU PRO PŘEDPLATITELSKÝ CYKLUS PRO SEZÓNU 1971—1972

J. B. Molière: SKAPINOVA ŠIBALSTVÍ	Severomoravské divadlo Šumperk
Aldo de Benedetti: DOBROU NOC, PATRICIE	Divadlo brí Mrštíků Brno
Leonid Leonov. ZLATÝ KOČÁR	Těšínské divadlo
Bertolt Brecht: MATKA KURÁŽ	Slovácké divadlo Uherské Hradiště
Eugen O'Neill: MARCO POLLO	Těšínské divadlo
Karel Čapek: MATKA	členové Realistického divadla Praha
R. Thomas: STOPA VEDE DO HOR	členové Divadla O. Stibora Olomouc
J. K. Tyl — V. Renč: PROLHANÝ KABÁT	Slovácké divadlo Uherské Hradiště
aneb S pravdou ven (hudeb. komedie)	
B. Němcová: DIVÁ BÁRA	Těšínské divadlo
Carlo Gozzi: PRINCEZNA TURANDOT	Slovácké divadlo Uherské Hradiště
F. Campaux: NĚKDO ZVONÍ	Severomoravské divadlo Šumperk
E. Kálmán: HRABĚNKA MARICA — opera	Divadlo Zdeňka Nejedlého Opava

Z uvedených uskutečníme osm. Až na operetu nebo některou další scénicky náročnou inscenaci se budou představení konat v sále JKP. Ostatní v sále sokolovny.

Ceny předplatitelských legitimací:

- I. místo Kčs 100,—
- II. místo Kčs 95,—
- III. místo Kčs 85,—

Starým předplatitelům rezervujeme jejich místa do konce měsíce srpna. Nove přihlášky přijímáme již nyní v kanceláři JKP.

PROGRAMY KIN V ČERVENCI

LETNÍ KINO:

1. ČETNÍK SE ŽENÍ

Francouzsko-italský barevný film. Další dobrodružství četníka ze Sant Tropez. Film je v české verzi, mládeži přístupný.

2.—5. JAK JSEM ROZPOUTAL DRUHOU SVĚTOVOU VÁLKU

Polská filmová komedie režiséra Tadeusze Chmielewského. Vypráví o příhodách polského vojáka pronásledovaného neuvěřitelnou smůlou, ale také neuvěřitelným štěstím. Mládeži přístupno.

6.—8. KLÍČ

Český barevný širokoúhlý film režiséra Vladimíra Čecha, natočený podle námětu a scénáře Kamila Pixy. Je prvním výrazným projevem českých filmařů k politické látce po událostech let 1968 a 1969. Ideologická funkce v něm záměrně potlačuje funkce ostatní. Silný námět filmu čerpá z druhé světové války a z aktivního odporu českých komunistů proti nacistickým okupantům. Film je mládeži přístupný.

9.—12. CESTA KOLEM SVĚTA ZA 80 DNÍ

Americký barevný film natočený podle stejnojmenného románu Julesa Verna. Film je mládeži přístupný.

13.—15. CHVÍLE HRŮZY

Film italského režiséra Paolo Cavara. Na scénáři filmu spolupracoval spisovatel Alberto Moravia. Film je portrétem jednoho filmového režiséra, který jedná s lidmi jako věcmi, je cynický, krutý a nesnaží se předstírat, že jej vede k natáčení drastických a šokujících scén a událostí v Orientu touha po odhalení pravdy. Naopak přiznává se, že jde za senzací ze zcela zjištěných důvodů a že tam, kde se mu skutečnost zdá málo drastická, se snaží ji upravit podle svých záměrů. Film je mládeži nepřístupný.

16.—19. VEČÍREK

Hrdinou americké barevné širokoúhlé veseloohry VEČÍREK režiséra Blaka Edwarse je začínající indický herec statista, který svou přílišnou horlivostí nejen předčasně ukončí natáčení nákladného historického velkofilmu, ale také zcela ovlivní průběh večírku, na který byl nedopatřením pozván. Bystře napsané dialogy, nápaditá režie, řada osvědčených a zbrusu nových gagů a komických situací, především pak výtečný herecký výkon Petera Sellerse v hlavní roli, jsou bezesporu největšími kvalitami tohoto filmu. Film je mládeži přístupný.

20.—22. ÚTOK LEHKÉ KAVALERIE

Anglický barevný širokoúhlý film, natočil režisér Tony Richardson podle scénáře Charlese Wooda, opírající se o historickou událost — nešťastný útok anglické lehké jízdy na Sevastopol za tzv. krymské války (1853—1856), při kterém byla v jediném dnu totálně zničena „nejlepší jízda, jakou kdy Anglie měla“. Film je mládeži přístupný.

23.—26. TETOVANÝ

Francouzsko-italská barevná komedie režiséra Denyse de la Patelliére podle původního scénáře A. Boudarda. Dominuje v ní vynikající herecké umění dvou hlavních mužských představitelů — populárního komika Louise de Funesa a vynikajícího charakterního herce Jeana Gabina. Nesourodost této dvojice podtrhuje grotesknost námětu, který připomíná starší český film J. Moravce — Muž, který stoupl v ceně. V obou filmech totiž jde o obraz slavného umělce, vyteťovaný na záda žijícího člověka. Film má řadu vděčných scén dobré situační komiky i slovního humoru. Je mládeži přístupný.

27.—29. POSLEDNÍ RELIKVIE

Barevný film estonské produkce patří k těm romantickým příběhům, které vždy měly a budou mít široký okruh diváků. Mužný hrdina, překonávající všechny nástrahy a protivenství, nezkrotná kráska, milostný cit, zrada, přátelství a statečnost — to vše tvoří základ i pletivo dobrodružného filmu, odehrávajícího se v krásné přírodě Estonska. Film je mládeži přístupný.

30.—31. PARTIE KRÁSNÉHO DRAGONA

Český film, mládeži nepřístupný.

KINO OKO:

1. STATEČNÝ MOHYKÁN

Statečný Mohykán je další zfilmovaný Cooperův román a další výsledek francouzsko-rumunské filmové spolupráce, který přichází do našich kin z bukurešťských ateliérů. Je to dobrodružný příběh o posledních bojích kanadských indiánů s bělochy. Film je mládeži přístupný.

2.—5. HOSTINEC NA TEMŽI

Detektivka Hostinec na Temži západoněmeckého režiséra Alfreda Vohrera je jednou z pěti zfilmovaných wallaceovek, které jsou postupně uváděny na plátna našich kin. Ožívá zde znovu celý hrůzyplný aparát slavného detektivního spisovatele, staré hrady s tajnými chodbami, propadlišti, ďábelské vynálezy sloužící zločinům, londýnské mlhavé noci, střelející sochy, oběti topené ve sklepeních, nevinné dívky v rukou otylých zpuslíků, důstojní a inteligentní inspektoři Scotland Yardu a proti nim neméně elegantní a důmyslní vrazi. Ve filmu Hostinec na Temži se vraždí výhradně harpunou a nožem, a to ve vodě stejně jako na suchu. Film je mládeži nepřístupný.

6.—8. ZMIJE

Sovětský film režiséra Ivčenka, jehož děj se odehrává v Rusku v době občanské války a v období rekonstrukce zničeného hospodářství. Film je mládeži nepřístupný.

9.—12. POZNAMENANÁ CESTA

Polský psychologický film podle románu A. Twerdochliba Hvězda sezóny. Film je mládeži přístupný.

13.—15. NEVÍTANÝ DĚDIC

Francouzský film známého režiséra Denyse de la Patelliére. Námět filmu napsal francouzský spisovatel detektivních románů a duchovní otec světoznámého komisaře Maigreta Georges Simenon. Hlavní roli vytvořil populární Lino Ventura. Film je mládeži nepřístupný.

16.—19. POPELKA

Americký barevný kreslený film z dílny Walta Disneye, na kterém tým tří set kreslířů pracoval šest let. Film mládeži přístupný.

20.—22. V PRALESE NEJSOU HVĚZDY

Kromě nejznámějších latinskoamerických kinematografií — mexické, argentinské a brazilské — se občas přihlásí o slovo i jiné národní produkce této zeměpisné oblasti. Tentokrát republika Peru s pozoruhodným dílem nadějněho režiséra Armanda Roblese Godoy — V pralese nejsou hvězdy. Film je jeho prvotinou a získal na V. MFF v Moskvě 1967 Zlatou medaili za nejlepší film mladé rozvíjející se kinematografie. Film je mládeži nepřístupný.

23.—26. TVĚŘ POD MASKOU

Český film bulharského režiséra Rangela Valčanova, který natočil v baradovském studiu s českým tvůrčím i technickým štábem. Film je mládeži nepřístupný.

27.—29. ZLOZOR

Slovenský film režiséra Dušana Kodaje je inspirovaný starou lidovou pověstí o Pustom hrade na Pohroní. Děj se odehrává na přelomu 13. a 14. století. Hlavní roli vytvořil Jozef Adamovič. Film je mládeži přístupný.

30.—31. KATZELMACHER

Západoněmecký film mladého režiséra R. W. Fassbindera je všedním příběhem z dnešních dnů. Název filmu je pro naše diváky těžko pochopitelný. Katzelmacher je nepřeložitelné německé slovo — hanlivé označení pro zahraniční dělníky, pracující v NSR. Film je mládeži nepřístupný.

Programy pro děti v kině OKO:

3. Případ Lupínek — ČSSR
10. Kdo osedlá koně — SSSR
17. Emil a detektivové — USA
24. Bóbe, chytrý opičák — ČSSR
31. Tony, tobě přeskočilo — ČSSR

POŘADY KLUBU DŮCHODCŮ V ČERVENCI 1971

Začátek všech pořadů v 15 hodin.

1. 7.: Zájezd do Domova soc. péče, Skalička. Odjezd v 8 hodin od hot. Brno. Přihlášky v klubu Náspy.
 7. 7.: Film. beseda: MUZIKANTSKÁ LIDUŠKA, státní film podle povídky Vítězslava Háška, sál JKP - přízemí.
 14. 7.: Zájezd do podniku SEVEROMORAVSKÉ CIHELNY, HRANICE. Odjezd od hot. Brno v 8 hodin.
 - 20.—22. 7.: ZÁJEZD: KRKONOŠE, JABLONEC, LIBEREC, ČESKÝ RÁJ. Podrobný program obdrží zájemci koncem června. Odjezd v 5 hodin od hot. Brno. Přihlášky v Klubu důchodců, Náspy.
 28. 7.: Film. beseda: barev. zábavný film režiséra Martina Friče LIDÉ Z MARIINGOTEK podle povídky Eduarda Basse. Sál JKP - přízemí.
- V měsíci srpnu plánujeme na 4. srpna (středu) zájezd do lázní Luhačovic, 18. a 19. srpna zájezd na Slovensko.

Odpovědný redaktor: Eva Horáková, členové red. rady, prof. Ludvík Novotný, Zdeňka Kosová, Oldřich Lukeš, O. Petříček, reg. č. RM 49. — Cena 1 Kčs. — Změna pořadů uvedených v kulturním kalendáři vyhrazena. — Kulturní kalendář města Hranic, vydává JKP Hranice. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod 11, tř. Lidových milicí 3.

JEDNOTNÝ KLUB PRACUJÍCÍCH V HRANICÍCH

připravuje programovou sezónu 1971-72

- *divadelní předplatné*
- *divadelní předplatné pro děti*
- *koncertní předplatné KPH*

kursy:

hudební

jazykové

šití a kreslení stříhů

pletení na stroji

kursy jógy

kursy pohybové výchovy

kursy společenského tance a chování

Informace a přihlášky v kanceláři Jednotného klubu
pracujících, Janáčkova ul., tel. 2160 a 2074

INFORMUJTE SE - PŘIHLASTE SE VČAS!

